

Nikola Bojková, *Jazykový režim EU v praxi: srovnání dostupnosti dokumentů v češtině, ve francouzštině a v angličtině na webových stránkách Evropské rady*. Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2014, s. 52.

posudek oponenta

Nikola Bojková si zvolila téma z oblasti problematiky jazykového režimu Evropské unie a rozhodla se zkoumat dostupnost dokumentů v několika různých jazycích na internetových stránkách jedné z evropských institucí, Evropské rady.

Nejprve proto stručně představuje systém evropských institucí obecně, poté charakterizuje Evropskou radu a následně pojednává o jazykovém režimu v mnohojazyčné Evropské unii. Po těchto úvodních popisných kapitolách následuje analytická část, kde autorka sleduje dostupnost dokumentů v angličtině, francouzštině a češtině na www stránkách vybrané instituce. Nejprve podrobně popisuje vzhled a strukturu webových stránek, podává přehled dokumentů, které jsou na nich zveřejněny, a sleduje, zda existuje kromě anglické i jejich francouzská a česká verze, případně jiné jazykové verze. Údaje uváděné v textu jsou pro názornost prezentovány i formou přehledných tabulek a grafů. Práce je doplněna o dvojjazyčný glosář pojmů a o francouzsky psané resumé.

Práce naplňuje základní stanovené cíle, má logickou a přehlednou strukturu, opírá se o relevantní zdroje a náležitě na ně odkazuje. Její informativní hodnotu však snižují některá věcná i metodologická pochybení či nepřesnosti, kterých se autorka dopouští. Na s. 8 uvádí, že čeština není pracovním jazykem EU, na s. 20 však píše, že „za jazyky pracovní se považují všechny úřední jazyky členských států“. Na s. 19 působí jako matoucí věta „Z dvaceti osmi členských států nemá vlastní autentický jazyk Rakousko, Belgie, Lucembursko a Kypr.“ a zarážející je i tvrzení, že se angličtina „stala jediným jazykem výuky výměnných zahraničních studentů“ (tamtéž). Podobným zkreslujícím formulacím se autorka mohla vyhnout uvědomělejšími přejímáním informací a preciznějším vyjadřováním.

V analytické části práce zase není zpočátku zcela jasné, jakým způsobem jsou započítávány dokumenty podle jazyka, v němž jsou sepsány. Mělo zde být myslím jednoznačně řečeno, že některé dokumenty se vyskytují jen v jediné jazykové verzi, zatímco k jiným existují i překlady. Říká-li autorka v jednom odstavci „dokument v české verzi nalezen nebyl“, aby hned v následujícím konstatovala (o stejné sekci stránek) „objevila se zde jedna kombinace anglického a českého jazyka“ (s. 28), opět to působí matoucím dojmem. Nehledě na to, že jsem si nebyla jistá, zda se „kombinací anglického a českého jazyka“ nemyslí dvojjazyčný dokument. Je pochopitelné, že autorce, podrobně obeznámené s předmětem své analýzy, takové formulace připadaly jednoznačné, ale jako nezaujatý čtenář jsem si dokázala udělat jasno až návštěvou příslušné webové stránky.

Doporučuji práci Nikoly Bojkové k obhajobě a navrhuji hodnocení *dobře*.

České Budějovice 30. 5. 2014

Mgr. Kateřina Drsková, Ph.D.